

JAK SI NAKOUŘIL
PAN VOREL PĚNOVKU

1876

DNE 16. ÚNORÁ ROKU TISÍC OSM SET ČTYŘICET a ještě několik otevřel pan Vorel svůj krupařský krám „U zeleného anděla“. — „Du Poldi, hoerst,“ pravila paní setníková v patře nad námi ku své slečně dceři, která šla právě do trhu a byla již venku na chodbě, „krupici kup tady u toho nového, můžem to zkusit.“

Mnohý lehkovážný sobě snad pomyslí, že otevření nového krupařského krámu nebylo ani tak zvláštní událostí. Ale takovému bych řekl jen: „Ty nebohý!“ nebo bych docela jen pokrčil ramenama a neřekl ničeho. Tenkrát, když venkovan snad po dvacet let nebyl v Praze a pak Strahovskou branou přišel až do Ostruhové ulice, byl zde kupec na téměř rohu jako před dvaceti lety, pekař pod tímž štítem a hokynář v tomtéž domě. Tenkrát mělo vše svoje místo určené, zařídit najednou krupařství tam, kde bylo na př. dřív kupectví, patřilo mezi věci tak hloupé, že na to nikdo ani nepomyslí. Krám se dědil s otce na syna, a přešel-li někdy přece na nějakého přistěhovalce z Prahy neb z venkova, nedívali se domorodci na tohoto příliš cize, neboť se byl jaksi podrobil navyklému pořádku jejich a nepletl je novotami. Ale on pan Vorel byl nejen člověk naprosto cizí, nýbrž zřídil si krupařský krám v domě „U zele-

ného anděla“, kde předtím přece jaktěživ nebyl krám žádný, a dal kvůli tomu také prolomit zed' přízemního bytu ven do ulice! Tam bývalo vždy jen obloukové okno a u toho sedala od rána do večera paní Staňková před modlitební knihou se zeleným stínidlem na očích, a každý, kdo šel kolem, mohl ji vidět. Staříčkou vdovu odvezli před čtvrt rokem do Košíř a teď — nač jen ten krám! Krupař v Ostruhové ulici byl již jeden, arci až zcela dole, ale nač druhého? Tenkrát měli lidé ještě peníze a kupovali si většinou zásoby přímo z mlýna. Snad si myslel pan Vorel: „Však ono to půjde!“ Snad si také myslel samolibě, že je mladý, pěkný chlapík, kulatých tváří, snivě modrých očí, štíhlý jako panna, k tomu svobodný, kuchařičky že tedy přijdou. Ale to jsou samé divné věci.

Bylo tomu právě také tak asi čtvrt roku, co se pan Vorel byl přistěhoval do Ostruhové ulice; přicházel odněkud z venkova. Nevěděli o něm ničeho, než že je synem mlynáře; snad by jim byl sám pověděl víc a to ochotně, ale neptali se ho. Jevili naproti němu veškerou pýchu domorodců, byl jim cizí. Večer sedal „V žlutém domku“ při džbánku piva, na rohu stolku vedle kamen sám a sám. Ostatní sobě ho ani nevšimli, leda že kývli hlavou, když pozdravil. Kdo přišel pozděj než on, podíval se na něj, jako by tu ten cizí člověk seděl dnes po prvé; přišel-li on později, stalo se, že hovor utichnul. Ba ani včera si ho nikdo nevšimnul, a byla tu přec tak srdečná slavnost! Slavil pan Jarmárka, poštovní úředník, stříbrnou svou svatbu. On byl sice pan Jarmárka posud

jen starým mládencem, ale zrovna dne 18. února bylo tomu pětmečítma let, co by se byl bezmála oženil. Nevěsta mu zemřela den před svatbou, pan Jarmárka víc už pak na žádnou ženitbu nemyslel, zůstal své nevěstě věren a mínil to včera s tou stříbrnou svatbou zcela doopravdy. Také ostatní sousedé, samí dobří lidé, neviděli v tom pranic zvláštního, a když pak na konec obyčejné denní pitky vyndal pan Jarmárka tři láhve mělnického, připíjeli si upřímně. Sklenky kolovaly — paní hospodská měla v celé zásobě své jen dvě sklenky vinní — ale žádná nezapadla o pana Vorla. A přec měl pan Vorel dnes zcela novou pěnovku, kovanou stříbrem, a byl si ji pořídil jen proto, aby vypadal jako soused.

Dne 16. února, v šest hodin ráno, otevřel tedy pan Vorel svůj krám „U zeleného anděla“. Už včera bylo tu nadobro vše upraveno, krám se lesknul bělostí a novostí. V příhradách a v otevřených pytlích svítla se moučka bělejší než ta čerstvě obílená zed' a lesknul se hrách žlutější než kolem to pomerančově natřené náradí. Sousedé a susedky, když šli kolem, podívali se dobře dovnitř, a některý učinil krok nazpět, aby se podíval ještě jednou. Ale do krámu nevěšel nikdo.

„Však oni přijdou,“ řekl si pan Vorel, oděný v krátký, šedý kalmuček a bílé, soukenné spodky, o hodině sedmé. —

„Jen kdybych měl už první počínek,“ řekl o hodině osmé, zapálil si novou svou pěnovku a bafnul.

O deváté hodině pak vstoupil skoro až mezi dvěře a vyhlídl netrpělivě do ulice, nejde-li konečně po-

činek ten první. Tu šla ulicí vzhůru setníkovic slečna Poldýnka. Slečna Poldýnka byla dámička buclatá, nevysoká, ale silných ramen a boků, tak něco přes dvacet let stará. Vypravovalo se o ní již asi čtyřikráte, že se bude vdávat, a světlé oči její měly onen výraz lhostejnosti, vlastně unavenosti, jaký se vkrade do očí všech dam, když čepec nejde trochu dlouho. Její chůze byla poněkud batolivá, ale přitom měla ještě příznak svůj zvláštní. V určitých rozměrech časových totiž slečna Poldýnka vždy klopytla a sáhla si přitom vždy po šatech, jako by si byla na ně šlápla. Mně se chůze její podobala dlouhé epické básni, rozdělené v zcela určité sloky po stejném počtu stop. Zrak krupařův spočinul na slečně Poldýnce.

Slečna přišla s košíčkem v ruce až ke krámu. Pohlédla vzhůru na krám, jako by se něčemu divila, pak klopytla přes schůdek a již stála mezi dveřmi. Nevešla zcela, přitiskla si šátek honem k nosíčku. Bylť pan Vorel z dlouhé chvíle bafal upřímně a v krámě bylo kouře dost.

„Poníženě ruku líbám. Čím posloužím?“ tázal se ochotně pan Vorel, ustoupil na dva kroky zpět a položil pěnovku na pudl.

„Dva žejdlíky prostřední krupice,“ poručila slečna Poldýnka a obrátila se napolo z krámu ven.

Pan Vorel se činil. Naměřil dva žejdlíky, přidal skoro půl a vsypal to do papírového sáčku. Bylo mu, jako by něco přitom mluvit měl. „Ráčíte být, jemnost slečinko, tuze spokojena,“ koktal. „Tak — prosím zde!“

„Mnoho-li?“ tázala se slečna Poldýnka s jaksí zadržným dechem a kuckla se do šátku.

„Čtyry dobráky. — Tak! Poníženě ruku líbám! První počinek od krásné slečinky — to budu mít nějaké štěstí!“

Slečna Poldýnka podívala se na něho chladně a vyvaleně. Takový cizí krupař! Mohl by být rád, kdyby si ho vzala tamhle mydlářovic zrzavá Anuše, a dovoluje si —. Neodpověděla a vykročila ven.

Pan Vorel si mnul ruce. Vyhlídl zas do ulice a zrak jeho spočinul na panu Vojtíškovi, žebráku. Okamžik nato stál pan Vojtíšek, modrou svou čepici v rukou, na prahu.

„Zde je dobrák,“ prál pan Vorel lidumilně, „přijďte si každou středu.“ Pan Vojtíšek se usmívavě poděkoval a šel. Pan Vorel ale si zase zamnul ruce a mínil: „Zdá se mně, když se na někoho tak ostře zadívám, on že sem do krámu musí. Ono to půjde!“

Ale u „Hlubokého sklepa“ stála setníkovíc slečna Poldýnka a právě vypravovala paní radové Kdojekové: „On tam má tolik kouře, že je všechno jako uzené.“ A když přišla v poledne krupicová polívka na stůl, tvrdila slečna Poldýnka určitě, že „z ní cítí tabákový kouř“, a položila lžíci.

Do večera si vyprávěli již veškerí sousedé, že v krámmě páně Vorlově zapáchá všechno tabákovým čmoudem, mouka že je jakoby pražena a kroupy uzeny. A již neříkali panu Vorlovi jinak, než „uzený krupař“ — osud jeho byl rozhodnut.

Pan Vorel netušil ničeho. První den byl chudičký, dobře. Druhý, třetí den — no však to ještě půjde!

Na konci téhodne neměl strženy ani dva zlaté šajnu — to je přec jen —!

A šlo to pořád stejně. Ze sousedů nepřišel nikdo a také málokdy zabloudil do krámu nějaký venkovan. Pravidelně přicházel pouze pan Vojtíšek. Jedinou těšitelkou páně Vorlovou byla jeho pěnovka. Čím byl mrzutější, tím mohutnější kotouče dýmu vinuly se mu z úst. Tváře páně Vorlovy bledly, čelo se svrašťovalo, ale pěnovka byla den co den červnější a leskla se zdarem. Policajti Ostruhové ulice dívali se jedovatě dovnitř krámu na toho neunavného kuřáka — kdyby byl, s dýmkou v ústech, jen alespoň jednou vystoupil přes práh do ulice! Zvláště jeden z nich, malý pan Novák, byl by dal nevím co za to, kdyby mu byl mohl hořící dýmku vyrazit z huby. Instinktivně sdíleli nechuť sousedův k cizákovi. Ale pan Vorel seděl mrzutě za pudlem a ani se nehnul.

Krám pustnul a chudnul. As po pěti měsících začly pana Vorla navštěvovat podezřelé postavy, židé. Po každé pak přivřel pan Vorel skleněné dvěře krámské. Sousedé si povídali zcela určitě, že Malá Strana uvidí bankrot. „Kdo se jednou se židy spustí!“

K svatému Havlu se již vyprávělo, že pan Vorel bude vystěhován a domácí pán že z krámu udělá zase byt. Konečně, den před stěhováním, zůstal krám zavřen již nadobro.

Následujícího dne bylo ale před zavřeným krámem páně Vorlovým od devíti hodin zrána až do večera pořád plno lidí. Vypravovalo se, že pan domácí dal, když nemohl nikde pana Vorla nalézt,

krám násilně otevřít, do ulice že vypadla dole dřevěná stolice a nahore že se vyhoup nešťastný krupař, oběšený zcela ve výši na skobě.

O desáté hodině přišla soudní komise a vešla do krámu domem. Šňali samovraha a pan Uhmühl, malostranský policejní komisař, pomáhal.

Sáhnul do kalmuku nebožtíkova a vyndal z něho dýmku. Držel ji k světlu a pravil: „Tak krásně nakořenou pěnovku jsem ještě neviděl — podívejte se!“